

AMBER

TROMFY OSUDU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 6
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The Great Book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Trumps of Doom copyright © 1985 by Amber Corporation
Translation © Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková 2018
Illustrations © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA ŠIESTA

Tromfy
osudu

1

Vyčkávať, kým vás niekto neznámy zabije, je poriadna otrava. Ale bolo tridsiateho apríla a malo sa to stať tak ako vždy, samozrejme. Chvíľu mi trvalo, kým som si to uvedomil, ale teraz som už aspoň vedel, kedy to príde. V minulosti som mal primálo času na to, aby som s tým niečo robil. Zato teraz som bol s prácou hotový. Zostal som len kvôli tomuto. Fakt sa mi videlo, že by som tú vec mohol vyriešiť, skôr než odídem.

Vstal som z postele, vošiel do kúpeľne, osprchoval sa, umyl si zuby a tak ďalej. Znovu som si nechal narásť bradu, takže som sa nemusel oholiť. Nekomasali mnou žiadne zvláštne obavy ako tridsiateho apríla pred tromi rokmi, keď som sa zobudil s bolesťou hlavy a zlou predtuchou, pootváral som okná dokorán a šiel do kuchyne, kde som zistil, že všetky horáky na sporáku sú otvorené, ale nezapálené. Nie. Nebolo to ako tridsiateho apríla pred dvoma rokmi v inom byte, keď som sa zobudil pred svitaním na slabý zápach dymu a zistil, že u mňa horí. Aj tak som sa teraz radšej držal ďalej od svetiel pre prípad, že by boli žiarovky naplnené nejakou horľavinou, a vypol som všetky vypínače. Nič neobvyklé sa nestalo.

Zvyčajne nastavím večer časovač na kávozare na ráno. Dnes som však nechcel kávu, ktorá by sa uvarila bez môjho dozoru. Nasypal som do kanvice čerstvú kávu, a kým som čakal, až prekvapká, skontroloval som si batožinu. Všetko, čo som v tomto byte považoval za cenné, som mal zbalené v dvoch stredne veľkých škatuliach: oblečenie, knihy, maľby, nejaké náradie, zopár suvenírov a podobne. Škatule som zalepil. Do batoha putovalo náhradné oblečenie, tenká bunda, dobrá kniha a zväzok cestovných šekov. Pri odchode nechám kľúče u správcu, aby mohol pustiť dnu ďalších nájomníkov. Škatule dám do skladu.

Dnes ráno si nepôjdem zabehať.

Ako som tak popíjal kávu, prechádzal som sa od okna k oknu a pri každom zastal, aby som si prezrel ulicu pod sebou a budovy oproti (minulý

rok sa ma odtiaľ niekto pokúšal zastreliť), spomenul som si, ako k tomu došlo prvý raz. Bolo to pred siedmimi rokmi. Normálne som si v jedno jasné jarné popoludnie vykračoval po ulici, keď sa zrazu prihnal kamión, prudko zmenil smer, prešiel po chodníku a takmer ma rozmazal po tehlovom múre za mnou. Podarilo sa mi včas odskočiť z cesty a odkotúľať sa. Vodič sa už nikdy neprebral. Vtedy to vyzeralo ako jedna z tých zvláštnych náhod, aké občas vtrhnú do života každého z nás.

Ďalší rok, presne v rovnaký deň, som sa neskoro večer vracal z bytu svojej vtedajšej priateľky, keď ma napadli traja muži – jeden s nožom a zvyšní dvaja s olovenými trubkami – a ani sa neobťažovali najprv ma zdvorilo požiadať o peňaženku.

Ich pozostatky som nechal ležať pri dverách neďalekého obchodu s platňami, a hoci som o tom po ceste domov premýšľal, až na ďalší deň mi svitlo, že to bolo výročie tej nehody s kamiónom. Aj vtedy som si pomyslel, že je to zvláštna náhoda. Bomba, ktorú som o rok neskôr dostal poštou a ktorá zničila polovicu susedného bytu, ma však prinútila zamyslieť sa, či moja prítomnosť v tomto období náhodou nemá nejaký vplyv na štatistickú podstatu reality. Udalosti nasledujúcich rokov ma v tom iba utvrdili.

Niektoré sa očividne zabával tým, že sa ma snažil raz za rok zavraždiť. Keď sa mu to nepodarilo, nasledovala prestávka, kým príde ďalší rok a ďalší pokus. Vyzeralo to takmer ako hra.

Ale tento rok som chcel hrať aj ja. Zaujalo ma hlavne to, že nech to bol on, ona či ono, nikdy nebol pri tom, keď došlo k pokusu o moju vraždu, uprednostňoval skôr lesť alebo najatých agentov. Túto osobu budem ďalej nazývať Z (čo v mojej súkromnej terminológii niekedy znamená „zabijak“ a inokedy „zloduch“), pretože X je už sprofanované a nerád sa zapodievam písmenami s problematickými predkami.

Vypláchol som šálku od kávy aj kanvicu, postavil ich na policu, vzal som si ruksak a odišiel. Pán Mulligan buď nebol u seba, alebo spal, nuž som mu hodil kľúče do schránky a vyšiel na ulicu, aby som si dal raňajky v neďalekom bistre.

Doprava bola riedka a vozidlá sa správali slušne. Šiel som pomaly, načúval a všetko sledoval. Prijemné ráno sľubovalo pekný deň. Dúfal som, že dám veci rýchlo do poriadku, aby som mal voľno a mohol si ho užiť.

Do bistra som prišiel bez úhony. Sadol som si k oknu. Práve keď sa zjavil čašník, uvidel som na ulici známu tvár – bol to môj bývalý spolužiak a neskôr kolega v práci Lucas Raynard; vysoký asi meter osemdesiat, hrdzavé vlasy, príťažlivý napriek, alebo možno práve vďaka umelecky zlomenému nosu, s hlasom a spôsobmi obchodného zástupcu, ktorým bol aj v skutočnosti.

Zaklopal som na okno, všimol si ma, zakýval mi, zvrtol sa a vošiel dnu.

„Merle, mal som pravdu,“ povedal, keď pristúpil k stolu, potľapkal ma po pleci, sadol si a vzal mi z ruky jedálny lístok. „Doma som ťa nenašiel, tak mi napadlo, že budeš tu.“

Začal listovať v jedálnom lístku.

„Prečo?“ spýtal som sa.

„Ak ste si ešte nevybrali, dám vám minútku,“ povedal čašník.

„Nie, netreba,“ odvetil Luke a objednal si kopu jedla. Ja som pridal svoju, a Luke pokračoval: „Pretože ty si otrok zvyku.“

„Akého zvyku?“ začudoval som sa. „Veď sem už skoro nechodím.“

„Viem, ale kedysi si sem chodieval, keď si bol pod tlakom. Napríklad tesne pred skúškami... alebo keď ťa niečo trápilo.“

„Hm,“ poznamenal som a pomyslel si: Asi na tom niečo bude, hoci mi to nikdy predtým nenapadlo. Hral som sa s popolníkom, na ktorom bol obrázok hlavy jednorožca, menšia verzia jednorožca z farebného skla na priehradke pri dverách. „Neviem prečo,“ povedal som nakoniec. „Mimochodom, prečo si myslíš, že ma teraz niečo trápi?“

„Spomenul som si na tvoju paranoju, čo máš vždy tridsiateho apríla pre pár nehôd.“

„Bolo ich viac než pár. O všetkých som ti ešte nehovoril.“

„Takže tomu stále veríš?“

„Áno.“

Mykol plecóm. Vrátil sa čašník a nalial nám kávu.

„Dobre teda,“ prikývol nakoniec. „Dnes sa ti už niečo stalo?“

„Zatiaľ nie.“

„To nie je bohviečo. Dúfam, že ťa to neznechucuje.“

Odpil som si z kávy.

„Žiadny problém,“ ubezpečil som ho.

„Dobre.“ Vzdychol si a natiahol sa. „Počuj, len včera som sa vrátil do mesta...“

„A aká bola cesta?“

„Mám nový rekord v predaji.“

„Super.“

„No... Až keď som sa vrátil, zistil som, že si dal výpoveď.“

„Hej. Odišiel som asi pred mesiacom.“

„Miller sa s tebou snažil spojiť. Ale máš vypnutý telefón, tak sa ti nemohol dovolať. Párkrát sa u teba zastavil, ale nebol si doma.“

„Má smolu.“

„Chce, aby si sa vrátil.“

„Už som tam skončil.“

„Tak počkaj a vypočuj si jeho návrh, dobre? Bradyho vykopnú hore schodmi a ty budeš novým šéfom oddelenia konštrukcií, plat ti zvýšia o dvadsať percent. To ti mám odkázať.“

Zasmial som sa.

„Vlastne... neznie to zle. Ale ako som povedal, už som hotový.“

„Aha.“ Zablyslo sa mu v očiach a šibalsky sa na mňa usmial. „Zrejme už máš niečo dohodnuté inde, aj on si to myslel. Povedal mi, že ak sa nemýli, mám ti odkázať, že sa bude snažiť pretromfnúť všetko, čo ti ponúkajú.“

Pokrútil som hlavou.

„Zrejme si ma nepochopil, fakt končím. Bodka. Nechcem sa vrátiť ani nebudem pracovať pre nikoho iného. S týmto odborom už nechcem mať nič spoločné. Počítačov mám plné zuby.“

„Lenže ty si vážne dobrý. Takže budeš učiť?“

„Ale ba.“

„Dočerta, niečo robiť musíš. Prišiel si k peniazom?“

„Nie. Asi budem trochu cestovať. Strávil som priveľa času na jednom mieste.“

Zdvihol šálku s kávou a vypil ju do dna. Potom sa oprel dozadu, zopol si ruky na bruchu a privrel oči. Chvíľu nič nehovoril.

Potom povedal: „Takže si skončil. Myslel si tým len túto prácu a život tu, alebo aj niečo iné?“

„Nechápem.“

„Kedysi na univerzite si mal vo zvyku zmiznúť. Bol si nejaký čas preč, a potom si sa odrazu, z ničoho nič, zjavil. Ani vtedy si mi o tom nepovedal nič určité. Ako keby si viedol dvojaký život alebo čo. O to ide?“

„Neviem, čo tým myslíš.“

Usmial sa.

„Určite vieš,“ namietol. Keď som neodpovedal, dodal: „No dobre, tak veľa šťastia s tým... nech je to, čo chce.“

Luke nevedel len tak sedieť, stále musel niečo robiť, aj teraz sa hral s kľúčenkou nad druhou šálkou kávy, kľúče s príveskom s modrými kamienkami poskakovali a štrkotali.

Konečne nám priniesli raňajky, chvíľu sme jedli mlčky.

Potom sa spýtal: „Ešte stále máš ten čln?“

„Nie, minulý rok na jeseň som ho predal,“ odvetil som. „Mal som toľko práce, že som vôbec nemal čas na plachtenie. Nerád som ho nechával len tak stáť v prístave.“

Prikývol.

„Škoda, ešte na škole sme si s ním užili kopu srandy. Aj po škole. Rád by som sa na ňom previezol len tak, ako za starých čias.“

„Veď hej.“

„Počuj, nevidel si v poslednom čase Juliu?“

„Nie, odkedy sme sa rozišli. Tuším teraz chodí s nejakým chlapíkom, čo sa volá Rick. A ty?“

„Áno, zastavil som sa u nej včera večer.“

„Načo?“

Pokrčil plecami.

„Patrila do partie, ale potom sa nám to nejako rozpadlo.“

„Ako sa má?“

„Stále vyzerá dobre. Pýtala sa na teba. A dala mi toto, aby som ti to odovzdal.“

Vytiahol spod bundy zalepenú obálku a podal mi ju. Juliiným rukopisom bolo na nej napísané moje meno. Otvoril som ju a čítal:

Merle, mýlila som sa. Viem, kto si, a hrozí Ti nebezpečenstvo. Musíme sa stretnúť. Mám niečo, čo budeš potrebovať. Je to veľmi dôležité. Prosím Ťa, zavolaj mi alebo príď, len čo budeš môcť.

Maj sa,

Julia

„Vďaka,“ povedal som, otvoril plecniak a vložil doň list.

Bolo to záhadné, ale aj znepokojujúce. Veľmi znepokojujúce. Neskôr sa budem musieť rozhodnúť, čo s tým. Ešte vždy som ju mal rád väčšmi, ako som si pripúšťal, ale nebol som si istý, či sa s ňou chcem znovu stretnúť. Ale čo myslela tým, že vie, kto som? Znovu som ju vytesnil z mysle.

Chvíľu som sledoval dopravu za oknom, popíjal kávu a spomínal, ako som sa zoznámil s Lukom. Bolo to v prvom ročníku, v šermiarskom klube. Bol neuveriteľne dobrý.

„Ešte šermuješ?“ spýtal som sa ho.

„Sem-tam. A ty?“

„Občas.“

„Nikdy sme nezistili, ktorý z nás je lepší.“

„Teraz to už nestihneme,“ vyhlásil som.

Zasmial sa a párkrát na ukážku zašermoval nožom. „Asi nie. Kedy odchádzaš?“

„Pravdepodobne zajtra. Ešte potrebujem vybaviť pár vecí, a keď budem hotový, odídem.“

„Kam máš namierené?“

„Všelikam. Ešte som sa nerozhodol.“

„Si blázon.“

„Hm. Kedysi sa to volalo *Wanderjahr*. V škole som ho nestihol, tak ho chcem uskutočniť teraz.“

„Znie to celkom vábne. Azda by som to mal niekedy skúsiť aj ja.“

„Možno. Hoci podľa mňa si si ten svoj postupne vybral už na škole.“

„Ako to myslíš?“

„Nielen ja som mal vo zvyku občas zmiznúť.“

„Aha, tamto.“ Mávol rukou. „To bol obchod, nie zábava. Musel som vybaviť pár kšeftov, aby som zaplatil účty. Pôjdeš navštíviť rodičov?“

Zvláštna otázka. Ani jeden z nás nikdy nehovoril o svojich rodičoch, a ak, tak len veľmi všeobecne.

„Asi nie,“ odvetil som. „Ako sa darí vašim?“ Všimol si môj pohľad, neuhol a jeho chronický úsmev sa trochu rozšíril.

„Ťažko povedať,“ odpovedal. „Popravde, nie sme veľmi v kontakte.“

Aj ja som sa usmial.

„To poznám.“

Dojedli sme, dopili poslednú kávu.

„Takže s Millerom sa neporozprávaš?“ nadhodil.

„Nie.“

Znovu pokrčil plecami. Priniesli nám účet, zobral ho: „Toto je na mňa. Veď tu mám prácu.“

„Vďaka. Možno sa po teba zastavím na večeru. Kde teraz bývaš?“

„Moment.“ Siahol do vrecka košele, vytiahol škatuľku zápaliek a hodil mi ju. „Tuto. New Line Motel.“

„Takže okolo šiestej?“

„Dobre.“

Zaplatil a na ulici sme sa rozišli.

„Maj sa,“ povedal.

„Aj ty.“

Zbohom, Luke Raynard. Zvláštny chlap. Poznáme sa už takmer osem rokov. Užili sme si kopec zábavy. Súťažili sme v mnohých športoch. Skoro dennodenne sme chodievali spolu behať. Boli sme v rovnakom bežecskom tíme. Dokonca sme občas randili s rovnakými babami. Znovu som o ňom premýšľal – bol silný, bystrý a veľmi uzavretý, ako ja. Spájalo nás puto, ktorému som nikdy celkom nerozumel.

Vrátil som sa na parkovisko pred svojím bytom, skontroloval som motor a priestor pod autom. Až potom som doň hodil ruksak a naštartoval.

Šiel som pomaly, obzeral som si všetko, čo bolo pre mňa pred ôsmimi rokmi nové a čerstvé a s čím som sa teraz lúčil. Za posledný týždeň

som sa už rozlúčil so všetkými ľuďmi, na ktorých mi záležalo. Okrem Julie.

Mal som sto chutí odložiť to, ale už nebolo kedy. Teraz alebo nikdy, a moja zvedavosť bola vybičovaná na najvyššiu mieru. Zastavil som na parkovisku nákupného centra a našiel telefón. Keď som jej zavolať, nedvíhala. Asi znovu pracuje na plný úväzok na dennej zmene alebo sa sprchuje, alebo vyšla von na nákup. Rozhodol som sa zájsť do jej bytu a presvedčiť sa. Nebolo to tak ďaleko. Ktovie, čo pre mňa má, ale aspoň je to dobrá zámienka, aby som ju ešte naposledy videl.

Pár minút som krúžil po okolí, kým som našiel miesto na zaparkovanie. Zamkol som auto, zašiel za roh a doprava. Mierne sa otepľovalo. Kdesi štekali psy.

Zamieril som k obrovskému viktoriánskemu domu, ktorý prerobili na bytovku. Spredu som nedoviedel na jej okná. Bývala na najvyššom poschodí v byte orientovanom na druhú stranu. Snažil som sa potlačiť spomienky, keď som prechádzal po chodníku, ale márne. Vracali sa mi spoločné zážitky a hŕba starých pocitov.

Zastal som... Bola hlúposť sem ísť. Načo – kvôli niečomu, čo mi vôbec nechýbalo. A predsa...

Dokelu. Chcel som ju ešte raz vidieť. Teraz sa už nebudem vracat'. Vystúpil som po schodoch a prešiel cez verandu. Dvere boli pootvorené, nuž som vošiel.

Vstupná hala sa nezmenila. Nezmenila sa ani unavená fialka so zaprášenými listami v kvetináči. Zaprášený bol aj bielizník pred zrkadlom v pozlátanom ráme, čo kedysi trochu skreslene odrážalo naše objatia. Keď som popreď prechádzal, tvár mi skrivil úšľabok.

Vystúpil som po schodoch so zeleným kobercom. Kdesi vzadu zavyl pes.

Ani na prvom poschodí sa nič nezmenilo. Prešiel som krátkou chodbou popri starom stole a nevýrazných leptoch na stene. Potom som sa otočil a vyšiel po druhom schodisku. Keď som bol v strede, začul som zhora škriabanie a zvuk fľaše alebo vázy kotúlajúcej sa po drevenej podlahe. Potom znovu nastalo ticho, hvízdal iba vietor v odkvapoch. V akejsi predtuche som pridal do kroku. Zastal som pod schodmi. Zdalo sa mi, že všetko je, ako má byť, ale keď som sa nadýchol, do nosa mi udrel zvláštny pach. Nevedel som ho zaradiť – pot, pleseň, azda vlhká hlina, ale dozaista niečo organické.

Pristúpil som k dverám bytu a chvíľu vyčkával. Zápach tam bol silnejší, ale nepočul som nič.

Zľahka som zaklopal na tmavé drevo. Na okamih sa mi zamarilo, že vo

vnútri sa niekto pohybuje, ale naozaj len na zlomok sekundy. Zaklopal som ešte raz.

„Julia?“ zavolať som. „To som ja, Merle.“

Nič.

Zaklopal som hlasnejšie.

Niečo s buchnutím dopadlo. Vyskúšal som kľučku. Zamknuté.

Krútil som a šklbal kľučkou, až kým som ju nevytrhol aj s krytom a celým mechanizmom zámky. Ustúpil som doľava k pánom a ľavou rukou som jemne zatlačil na horný panel dverí.

Pohli sa o kúsok smerom do miestnosti, znehybnel som a čakal. Znútra sa nič nezvalo, cez odchýlené dvere som uvidel len kúsok steny a podlahy, akvarelový obraz, červenú pohovku, zelený koberček. Znovu som ich potlačil. Scéna za nimi sa nemenila, iba zápach zosilnel.

Odstúpil som kúsok doprava a zatlačil ešte viac.

Stále nič...

Keď som zbadal Juliu, rýchlo som odtiahol ruku. Ležala na zemi. Na druhom konci izby. Všade krv...

Krv bola na zemi, na koberčeku, zakrvavené veci sa povalovali v kúte naľavo. Poprevracaný nábytok, rozkmášané záclony...

Premohol som nutkanie vtrhnúť do izby. Pomaly som urobil jeden krok, potom druhý, všetky zmysly som mal v strehu.

Prekročil som prah. Nikoho iného ani nič iné som v miestnosti nevidel. Frakira sa mi zovrela na zápästí. Mal som vtedy niečo povedať, ale myslou som bol inde.

Podišiel som k nej a kľakol si. Prišlo mi zle. Odo dverí to nebolo vidieť, ale chýbala jej polovica tváre a pravá ruka. Nedýchala a nenahmatal som jej pulz. Na sebe mala roztrhaný a zakrvavený župan broskyňovej farby, na krku jej visel modrý privesok.

Krv vystrekla až za koberček, na drevenej podlahe bola rozmazaná a dali sa v nej rozoznať šľapaje. Nie však ľudské, ale obrovské, pretiahnuté odtlačky láb s tromi prstami a pazúrmami.

Zrazu som si uvedomil, že prievan, čo mi dovtedy cez otvorené dvere ťahal na kríže, náhle ustal, a zápach súčasne zosilnel. Na zápästí mi znovu zapulzovalo. Nepočul som nič. Vládlo tam úplné ticho, ale ja som vedel, že je to tu.

V kľaku som sa pootočil a uvidel som obrovskú papuľu plnú hrozivých tesákov a okolo nich zakrvavené pysky. Lemovali ňufák, ktorý patril psovitej šelme s hmotnosťou niekoľko desiatok kíl, s hrubým, akoby plesnivým žltým kožuchom. Jej uši pripomínali zhľuk lišajníkov. Mala široké, divoké žltó-oranžové oči.

Nemal som ani najmenšie pochybnosti o jej zámeroch, preto som do nej šmaril kľučku, ktorú som až doteraz podvedome zvieral v ruke. Odrazila sa jej od očného oblúka nad ľavým okom bez viditeľného účinku. Šelma na mňa bez zavrčania skočila.

Nemal som kedy ani slovom rozkázať Frakire...

Ludia na bitútku vedia, že zviera má na čele miesto, ktoré sa určí tak, že sa mu nakreslí pomyselná čiara od pravého ucha k ľavému oku a od ľavého ucha k pravému oku. Smrteľná rana musí mieriť štyri či päť centimetrov nad bod, kde sa tieto čiary pretínajú. To ma naučil strýko. Nepracoval na bitútku, ale vedel, ako zabíjať zvery.

Takže keď skočila, zvrchol som sa, odskočil nabok a zasadil som jej mocný úder do smrteľného miesta. Pohybovala sa však rýchlejšie, než som predpokladal, a keď som ju zasiahol pästou, už ma skoro míňala. Silné krčné svaly jej pomohli absorbovať silu úderu.

Až vtedy vydala prvý zvuk, akési zaštekkanie. Potriasla hlavou, neskutčne rýchlo sa otočila a znovu vyrazila proti mne. Teraz sa jej z hrdla vydralo hlboké, burácavé vrčanie. Odrazila sa do výšky, a ja som vedel, že teraz sa už nestihnem uhnúť.

Ale strýko ma naučil aj to, ako schmatnúť zviera za krk a pod čelustami. Ak je veľké, zovretie musí byť silné a musíte trafiť presne. V tej chvíli som však nemal na výber. Keby som sa ho pokúsil kopnúť a netrafil by som, asi by som prišiel o nohu.

Ruky mi vystrelili dopredu a nahor, a keď sa dotkli zvierata, napol som svaly. Bol som si istý, že je ťažšie ako ja, a musel som čeliť aj sile jeho skoku.

Už som skoro videl, ako prichádzam o prsty alebo o ruku, ale dostal som sa pod čelusť, uchopil som a stisol. Ruky som mal stále natiahnuté a zaprel som sa do toho celým telom. Jeho prudký výpad mnou otriasol, ale podarilo sa mi nepustiť ho.

Ako som počúval jeho vrčanie a sledoval slintajúcu papuľu asi tridsať centimetrov od svojej tváre, došlo mi, že som si nepremyslel, čo urobím ďalej. Keby to bol pes, mohol by som mu tresnúť hlavu o niečo tvrdé. Krčné tepny má príliš hlboko, sotva by som ich len tak vytrhol. Zviera bolo mocné a šialene sa metalo, prsty mi začali pomaly slabnúť. Ako som ho však držal za čeluste čo najďalej od seba a tlačil ich dohora, všimol som si, že na zadných je vyššie než ja. Mohol by som sa ho kopnúť do mäkkého podbruška, lenže pritom by som stratil rovnováhu, povolil zovretie a vystavil slabiny jeho tesákom.

Ale zver sa mi vyšmykol spod ľavej ruky a ja som nemal na výber – musel som naňho použiť pravú ruku alebo o ňu prísť. Takže som ho odhodil

celou silou a znovu ustúpil. Obzeral som sa po zbrani, akejkolvek, ale nič vhodné poruke nebolo.

Znovu sa na mňa vrhol, mieril mi na hrdlo. Vyskočil rýchlo a veľmi vysoko, nemohol som ho kopnúť do hlavy, ani mu odskočiť z cesty.

Predné laby už mal na úrovni môjho brucha a ja som dúfal, že aj v tomto má môj strýko pravdu: keď som tie laby schmatol, vykrútil som mu ich dozadu, ako som vládal, a vzápätí dopredu, kľakol som si na koleno, aby som unikol jeho čelustiam, sklonil som bradu, aby som si chránil hrdlo, a hlavu vtiahol medzi plecía. Vykrúcal som mu laby, kosti mu praskali a chrupčali, a okamžite sklonil hlavu, aby ma rafol po zápästiach. Ale vtedy som už vstával a odhodil ho. Vyskočil som na nohy. Zviera sa prevalilo dozadu, otočilo, ale hneď sa spamätalo. Keď mu laby dopadli na podlahu, zaskučalo či zavrčalo, a zrútilo sa dopredu.

Práve som sa chystal uštedriť mu ďalší úder do lebky, keď sa znovu postavilo na nohy; rýchlejšie, než som čakal. Takmer okamžite nadvihlo pravú prednú labu a balansovalo na troch nohách. Nepretržite vrčalo s očami zabodnutými do mojich, na spodnú čeľusť mu stekali sliny. Ustúpil som kúsok doľava, a keďže som si bol istý, že sa na mňa znovu vrhne, zaujal som pozíciu, ktorú ma síce nikdy nikto neučil, ale občas aj mne niečo napadne.

Tentoraz sa na mňa vrhlo trochu pomalšie. Možno som mu mal ísť po lebke a dostal by som ho. Neviem, prečo som to neskúsil. Znovu som ho zdrapil za krk, a tento raz som už vedel, čo robím. Už sa mi nesnažilo vykrútiť ako pred chvíľou. Ani som nespomalil jeho skok, len som sa otočil, čupol si a ťahom ho nasmeroval k oknu. Vo vzduchu sa otočilo a narazilo chrbtom do okna. Zarinčalo sklo, zviera strhlo okenný rám a závesy aj s tyčou a vyletelo von.

Počul som, ako dopadlo na zem o tri poschodia nižšie. Keď som vstal a vyzrel z okna, videl som, že ním ešte párkrát šklbalo a zostalo ležať na vybetónovanom dvore, kde som si s Juliou často dával polnočné pivo.

Vrátil som sa k Julii a chytil ju za ruku. Začalo mi dochádzať, aký som našťvaný. Za týmto musí niekto byť. Žeby znovu Z? Žeby môj každoročný darček na tridsiateho apríla? Zrejme áno, a mal som sto chutí porátať sa so Z presne tak, ako som sa poráтал so zverom, ktorý jej toto spravil. Určite mal na to nejaký dôvod. A musí tu byť aj nejaká stopa.

Vstal som, šiel do spálne, vzal prikrývku a zakryl ňou Juliu. Automaticky som z vytrhnutej kľučky zotrel odtlačky prstov a pustil som sa prehľadávať byt.

Našiel som ich na rímse nad kozubom medzi hodinami a stohom paperbackov s tematikou okultných vied. Len čo som sa ich dotkol a zacítil ich chlad, vedel som, že je to ešte vážnejšie, ako som si myslel. Toto mu-

seli byť tie veci, ktoré som mal podľa Julie potrebovať – lenže neboli celkom moje, hoci som ich z jednej strany spoznával, keď som si v nich listoval, z druhej strany ma miatli. Boli to karty, Tromfy, lenže sa nepodobali žiadnym, aké som dovtedy videl.

Balíček nebol kompletný. Obsahoval iba pár kariet, navyše zvláštnych. Keď som začul sirénu, rýchlo som si ich vopchal do vrečka. Na solitér teraz nebol čas.

Zbehol som po schodoch a zadnými dverami vybehol z domu. Nikoho som nestretol. Dunčo ležal stále tam, kam dopadol, a všetky psy v okolí o tom diskutovali. Preskakoval som ploty a šliapal po upravených kvetinových záhonoch, utekal krížom cez záhradky na ulicu, kde som mal zaparkované auto.

O pár minút som už bol na míle ďaleko a snažil som sa vymazať z pamäti zakrvavené odtlačky láb.

2

Uháňal som preč zo zálivu, až kým som nedorazil do tichej zalesnenej oblasti. Zastavil som, vystúpil z auta a pokračoval ďalej peši.

Po hodnej chvíli som prišiel k malému opustenému parčíku. Sadol som si na lavičku, vytiahol Tromfy a prezeral si ich. Niektoré sa mi zdali trochu povedomé, ostatné zostávali záhadou. Keď som sa na jednu kartu díval dlhší čas, zazdalo sa mi, že počujem pieseň sirén. Odložil som si ich. Ten štýl som nespoznával. Toto bolo úplne nepochopiteľné.

Spomenul som si pritom na príhodu o svetoznámom toxikológovi, ktorý raz neúmyselne požil jed, na aký neexistoval protijed. Prvé mu napadlo, či užil smrteľnú dávku. Vyhľadal si to v učebnici, ktorú kedysi napísal. Podľa jeho vlastnej knihy to bolo tak. Pozrel sa do inej, ktorú napísal rovnako význačný vedec. Podľa tej knihy však použil len asi polovicu dávky potrebnej na usmrtenie osoby s jeho hmotnosťou. Tak si sadol a s nádejou čakal, že sa mylil.

Cítil som sa podobne, lebo na tieto veci som odborník. Myslel som si, že poznám prácu každého, kto by mohol vytvoriť niečo takéto. Vzal som si jednu kartu, zvlášťne, nevedno prečo ma fascinovala. Bol na nej namaľovaný malý trávnatý mys vybiehajúci do pokojného jazierka. Na pravej strane obrázku bolo niečo jasné, lesklé, čo sa nedalo rozoznať. Sťažka som si vzdychol. Obrázok sa okamžite zahmlil od môjho dychu. Dotkol som sa ho nechtom. Zazvonil ako sklený zvon a ožil. Tiene plávali a pulzovali, na obrázku sa zvečerilo. Prešiel som po ňom rukou, a znovu sa všetko zastavilo, opäť tam bolo len jazero, tráva, deň.

Vskutku zvláštne. V porovnaní s touto realitou tam čas plynul rýchlejšie. Zaujímavé.

Siahol som po starej fajke, pri ktorej niekedy relaxujem, naplnil som ju, zapálil, poťahoval z nej a dumal. Karty boli plne funkčné, nebola to žiadna šikovná imitácia, a hoci som nevedel, na čo slúžia, momentálne to ani nebola moja hlavná starosť.

Bolo tridsiateho apríla a ja som znovu čelil smrti. Osobe, ktorá sa zahrávala s mojím životom, ešte len budem musieť čeliť. Z ma znovu ohrozil prostredníctvom svojho zástupcu. Ani to zviera, ktoré som zabil, nebolo obyčajný pes. A tie karty... ako k nim Julia prišla a prečo chcela, aby som ich mal ja? Karty aj pes ukazovali na nejakú moc mimo možností obyčajného človeka. Celý čas som si myslel, že som predmetom nežiaducej pozornosti dajakého šialenca, s ktorým by som sa poľahky poráтал. Ale udalosti dnešného predpoludnia postavili tento prípad do celkom iného svetla. Znamenalo to, že niekde mám pekelné mocného nepriateľa.

Zachvel som sa. Chcel som sa znovu porozprávať s Lukom, aby si spomenul na rozhovor s Juliou z minulého večera, možno povedala niečo, čo by ma priviedlo na stopu. Okrem toho by som sa rád vrátil do jej bytu a ešte raz ho dôkladnejšie prehľadal. Ale čosi také neprichádzalo do úvahy. Keď som odchádzal, pred domom zastavili poliši. Nejaký čas sa tam nebude dať vrátiť.

Rick. Ešte je tu Rick Kinsky, ten chalan, s ktorým začala chodiť, keď sme sa rozišli. Poznal som ho len z videnia: chudý chlapík s bradou, taký ten inteligent so silnými okuliarmi a tak. Viedol kníhkupectvo, ktoré som raz či dvakrát navštívil. Ale inak som ho nepoznal. Možno mi bude vedieť niečo povedať o tých kartách a o tom, ako sa Julia dostala do situácie, čo ju stála život.

Ešte chvíľu som o tom premýšľal a potom som odložil karty. Nemienil som sa s nimi dlhšie hrať. Zatiaľ nie. Najprv musím zohnať čo najviac informácií.

Vybral som sa k autu. Po ceste som si uvedomil, že tridsiaty apríl sa ešte neskončil. Čo ak Z nepovažoval dnešný predpoludňajší stret za útok namierený priamo na mňa? V tom prípade mal ešte kopolu času na ďalší pokus. Okrem toho som mal pocit, že keby som sa mu dostal na stopu, nezdržiaval by sa dátumami a išiel by mi po krku vždy, keď by sa mu naskytla príležitosť. Rozhodol som sa naďalej nepoľaviť v ostražitosti, a kým sa táto záležitosť nevyrieši, žiť v bojovej pohotovosti. Teraz sa do toho pustím s plnou vervou. Aby som prežil, budem musieť čo najskôr zničiť svojho nepriateľa.

Nemám sa s niekým poradiť? napadlo mi. A ak áno, s kým? O svojom pôvode som toho ešte toľko nevedel...

Nie. Rozhodol som sa, že zatiaľ nie. Skúsím sa s tým vysporiadať sám. Nielenže som chcel, potreboval som aj prax. Tam, odkiaľ pochádzam, treba mať schopnosť vysporiadať sa s nepríjemnými záležitosťami.

Viezol som sa, hľadal telefónnu búdku a snažil sa nemyslieť na to, ako som videl Juliu posledný raz. Zo západu privialo niekoľko mrakov. Na zápästí mi tikali hodinky pri neviditeľnej Frakire. V rádiu dávali správy zo zahraničia, nič pekné.

Zastavil som sa v obchode a zavolať odtiaľ do motela, kde mal byť ubytovaný Luke. Nebol v izbe, tak som si v kúte dal sendvič a mliečny koktail, a skúsil som to ešte raz. Stále tam nebol.

Dobre. Zastihnem ho neskôr. Vyrzil som do mesta. Ak si dobre pamätám, kníhkupectvo, kde pracuje Rick, sa volá Browserie.

Prešiel som okolo autom. Mali otvorené. Zaparkoval som pár ulíc odtiaľ a vrátil sa pešo. Celou cestou som bol v strehu, ale nevšimol som si žiadny náznak, že by ma niekto sledoval.

Ovieval ma studený vánok, veštil dážď. Cez výklad som uvidel Ricka. Sedel za vysokým pultom a čítal knihu. V obchode som nikoho iného nevidel.

Keď som vstúpil, nad hlavou mi zazvonil zvonček. Rick zdvihol zrak. Narovnal sa, a keď som pristúpil k nemu, vyvalil oči.

„Ahoj,“ pozdravil som a po chvíli som dodal: „Rick, neviem, či si na mňa spomínaš.“

„Si Merle Corey,“ šepol.

„Správne.“ Oprel som sa o pult a on sa odtiahol. „Chcel som sa spýtať, či by si mi nepomohol malou informáciou.“

„Akou?“

„Ide o Juliu,“ odpovedal som.

„Pozri sa, ani som sa k nej nepriblížil, kým ste spolu chodili.“

„Čože? Nie, nie, nechápeš. Toto ma nezaujíma. Potrebujem novšiu informáciu. Tento týždeň sa so mnou pokúšala spojiť a...“

„Nepočul som o nej už niekoľko mesiacov,“ pokrútil hlavou.

„Vážne?“

„Hej, prestali sme sa stretávať. Rozdielne záujmy.“

„Keď ste sa... prestali stretávať, bola v poriadku?“

„Asi áno.“

Uprene som sa mu díval do očí. Šklblo ním. Nepáčilo sa mi to jeho „asi áno“. Videl som na ňom, že sa ma trochu bojí, nuž som sa rozhodol zatlačiť.

„Čo myslíš tými ‚rozdielnymi záujmami‘?“

„No, Julia sa tak zvláštne zmenila,“ odpovedal.

„Nerozumiem. Vysvetli mi to.“

Oblizol si pery a odvrátil zrak. „Nechcem žiadne problémy,“ vyhlásil.